

Phần 10

Chương 37

Sau khi vào trong nhà trúc, Nhất Ngạn lập tức ngồi xuống một chiếc ghế dựa bằng dây mây nhưng mới chỉ ngồi được một chút, đã đứng dậy đi lòng vòng trong nhà, hết sờ đông rồi lại nhìn tây. Khi Nhất Ngạn động vào một món đồ vật nào thì đều lập tức có mấy cặp mắt dõi theo chăm chăm.

Thanh Hà yên lặng đứng bên cạnh cậu, hình như không khí trong ngôi nhà này... Không mấy nhiệt tình cho lắm.

Nhất Ngạn nhìn về phía cậu hai Kim: “Cậu hai, bao nhiêu năm qua tình cảm giữa cháu và các cậu, dĩ nhiên rất thắm thiết, sao bây giờ cậu, dĩ nhiên không vui khi nhìn thấy cháu như vậy?”

Vui cái đầu mày ấy!

Bốn người trong nhà đều run rẩy.

Thằng trời đánh này!

Thanh Hà lại càng thêm căng thẳng, trốn ra sau lưng Nhất Ngạn, cô kéo kéo góc áo cậu, ra dấu cho cậu đang hoảng một chút. Nụ cười trên mặt Nhất Ngạn vẫn rất rục rịch: “Cháu ở xa tới thăm cậu, dĩ nhiên mọi người lại dùng thái độ này đối xử với cháu sao? Quá không niềm tình xưa rồi đó!”

“Cậu khinh! Lần này thằng nhóc chết tiệt cháu lại muốn làm gì? Đừng giả bộ nữa, có gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng quanh co lòng vòng mãi, mệt lắm!” Cậu hai Kim mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói. Chỉ cần vừa nghĩ tới những chuyện thiếu đạo đức thằng nhóc kia làm khi vừa tới đây thì ông ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Sợ tên nhóc này tâm tình không tốt lại muốn trả thù. Trước kia, ông ta đã nhin rất nhiều lần nhưng lần này thật sự không thể nhin được nữa, ngay cả con công mà ông ta thích nhất cũng bị nhổ sạch lông. Quả thật là...

Nhất Ngạn cười nói: “Lần này cháu tới đây là vì muốn giới thiệu một cuộc giao dịch lớn cho cậu, dĩ nhiên.”

Tất cả nhìn Nhất Ngạn với vẻ nghi ngờ, hoàn toàn không tin lời cậu nói.

Nhất Ngạn nháy mắt vài cái: “Cậu, dĩ nhiên không tin cháu phải không? Nhưng lời cháu nói toàn là sự thật. Lần này, cậu, dĩ nhiên đi với cháu gặp người đó rồi hoàn thành cuộc giao dịch này thì đảm bảo về sau mọi chuyện đều sẽ xuôi chèo mát mái, không ai dám quấy rối cậu, dĩ nhiên.”

Bốn người đều nhất mực im lặng, rõ ràng không tin lời Nhất Ngạn nói.

Nhất Ngạn cúi đầu cười cười: “Xem ra cậu, dĩ nhiên vẫn không tin cháu nhưng từ trước đến nay, cháu chưa bao giờ nói đùa về việc này. Người kia tiếng tăm lừng

lấy, không hề thua kém những người bá chủ một phương, vì vậy không cần lấy lòng những kẻ thiếu tư cách như vậy. Hơn nữa, chúng ta đâu phải trộm cắp hay chính khách nên đương nhiên không cần phải đến giành chỗ hay chiếm đất của người ta, chúng ta chỉ đến kiếm tiền mà thôi.”

Tất nhiên, những người ở đây không dễ bị lừa gạt như vậy, hết thấy đều nghi ngờ nhìn Nhất Ngạn nhưng cậu vẫn cười nói: “Cháu nói cho cậu, đi biết, lần này không đi, nhất định về sau sẽ hối hận.”

“Sao phải hối hận?” Cậu hai Kim cười nhạt, hiển nhiên không tin lời Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn chấp tay sau lưng, đi được vài bước thì bỗng nhiên xoay người, ánh mắt mang theo vẻ khó diễn tả bằng lời, nhìn chăm chăm cậu hai Kim, thẳng đến khi cậu hai Kim cảm thấy da đầu lông tóc mình đều run lên: “Tại sao lại nhìn cậu như vậy?”

Nhất Ngạn nói: “Cháu nhớ cậu, đi đã gây chuyện gì đó nên mới rời khỏi Vân Nam, lén lút đến nơi này, còn quê quán thật sự thì ở huyện Phụng Hóa, Nam Giang, trong nhà còn không ít người già và trẻ nhỏ, tính sơ sơ cũng bằng một thôn. Nếu như trong nhà xảy ra chuyện gì đó mà cậu, đi ở bên ngoài lại không về kịp thì phải làm thế nào mới tốt đây?”

“Mày đang uy hiếp cậu đúng không?” Cậu hai Kim đang nổi giận thì bị đi từ ngăn lại, giọng nói có chút cứng nhắc: “Nhất định phải như vậy mới được sao?”

“Biện pháp tốt nhất chính là mọi người hợp tác với nhau, tất cả cùng có lợi, việc này tốt cho tất cả mọi người, nếu không đồng ý...” Nhất Ngạn cười lạnh liên tục: “Tính tình cháu như thế nào, cậu, đi rõ nhất, có cái gì mà cháu chưa làm qua. Hôm nay cháu đã nói rõ ràng rồi, mọi người đừng ép cháu.”

Đầu tiên là ép buộc, sau đó lại thả mối như, quả nhiên cậu ta cực kỳ vô sỉ.

Thanh Hà không muốn nhìn nữa, xoay người nhìn qua chỗ khác.

Bốn người kia xanh mặt đáp ứng.

Nhất Ngạn thấy vậy nhoen miệng cười, chớp mắt vỗ vai cậu hai Kim sau đó lại cầm tay đi từ: “Cậu hai, đi từ, cháu biết mọi người đều là người trọng nghĩa, sau này nhất định cháu sẽ cảm ơn mọi người.”

“Đừng đến nữa là lời cảm ơn tốt nhất rồi.” Cậu ba len lén nói thầm.

Chỉ cần động não suy nghĩ một chút là biết ngay Nhất Ngạn không thể nào bảo họ đi một chuyến hàng đơn giản như vậy được, nhất định trong lòng thằng nhóc này đang tính toán gì đó. Tên đại ca bị nó nhìn trúng đúng là xui xẻo.

Tiếp theo, mấy người bọn họ bàn bạc riêng với nhau còn Thanh Hà thì được đi từ sắp xếp ở một căn phòng trống khác trong nhà trúc.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của năm người.

Về mặt bốn người kia đều rất căng thẳng, duy mỗi Nhất Ngạn rất tự nhiên. Cậu ngồi xuống ghế, uống một ngụm trà sau đó ngẩng đầu nhìn những người còn lại: “Tất cả mọi người bày ra vẻ mặt cầu xin làm gì, giống như là vợ về chịu tang vậy. Lần đi hàng này là một cơ hội khó có được, nhất định sẽ thu hoạch rất lớn. Xong lần này thì về sau cậu, di không cần phải mạo hiểm nữa, đảm bảo nửa đời sau cơm áo không lo.”

“Thằng nhóc này, càng lớn càng mạnh miệng.”

Đột nhiên có một tiếng động nhỏ vang lên, là do Nhất Ngạn đặt chén trà lên trên bàn, cậu không nóng không lạnh nói: “Đây là thực lực!”

“Thực lực chó má!” Cậu hai Kim hừ một tiếng.

Nhất Ngạn cười khẽ: “Có vẻ cậu hai rất thích nói chuyện với cháu, nếu không thích nghe nghiêm chỉnh, muốn kéo dài thời gian vậy thì cháu đành phải nói chuyện với cậu vậy.”

“Thằng nhóc này, lúc nói chuyện đâu cần châm chọc như vậy...”

Nhất Ngạn nói: “Cháu không muốn nhiều lời, thật sự mà nói, đối tượng mà cháu muốn mọi người đi hàng lần này là Triệu Gia Khôn. Nhưng không chỉ là đi hàng, cháu còn muốn mọi người giúp cháu một chuyện quan trọng hơn.” Nhất Ngạn đứng dậy đi tới nói nhỏ vài câu bên tai bọn họ nhưng lại khiến bọn họ hết hồn.

Con bà nó, quá liều mạng rồi!

“Thằng nhóc họ Bạch này, cháu không muốn sống nữa hả? Chỉ cần một chút xíu sai lầm thôi là cái mạng nhỏ của cháu sẽ phải để lại chỗ này. Cậu thấy cháu làm cậu ấm của cháu không tốt hơn hả, sao cứ phải nhất định đến những nơi thế này làm mấy chuyện đó?” Làm loại chuyện đó đã đành, sao lại còn muốn kéo bọn họ xuống nước? Đây quả thực là phát điên mà. Triệu Gia Khôn này, mấy người bọn họ đã nghe qua, đây chính là người khiến quân đội chính phủ và những người đứng đầu các gia tộc lớn có thể lực nhúc nhủ đầu không thôi. Trên danh nghĩa hẳn là doanh nhân nhưng làm cái gì, mua bán gì, tất cả mọi người đều biết rõ cả.

Chẳng lẽ mấy người bọn họ là gà đất chó kiểng đi theo... chịu chết sao?

“Tại sao mọi người lại bày ra vẻ mặt xui xẻo như vậy, cháu đã hãm hại cậu, di bao giờ chưa?” Lúc Nhất Ngạn nói lời này thì mặt không đỏ, tim không đập nhưng bốn người còn lại lại đỏ mặt thay cậu ta, thật đúng là muốn nhổ mấy bãi nước miếng vào khuôn mặt đẹp trai kia.

Nhiệt độ ban đêm trong khe núi không cao.

Thanh Hà ngủ không được nên đứng dậy khoác thêm áo, đi tới mở cửa sổ ra. Bên ngoài cửa sổ hiện ra một bầu trời sao chỉ chút sáng ngời, rất nổi bật trong đêm đen. Gió đêm lành lạnh xua đi cảm giác khô nóng mấy ngày nay, khiến trong người sáng khoái hơn rất nhiều.

Thời khắc này trong lòng Thanh Hà rất thanh thản, thoải mái, đột nhiên một bóng đen dốc ngược người xuất hiện bên ngoài cửa sổ, hai tay liên tục vẫy vẫy với cô: “Tôi là quý, tôi là quý...”

“A...” Thanh Hà hoảng sợ, ngồi phịch xuống mặt đất.

Lúc cô bình tĩnh lại, bóng người ngoài cửa sổ vẫn đang lác lác qua lại, chân cô định ở thanh sắt bên trên, đợi cô nhìn thấy rõ khuôn mặt tuấn tú của Nhất Ngạn thì cậu ta lập tức bò dậy: “Cậu làm cái gì vậy, tại sao lại dọa tôi?”

Nhất Ngạn ôm bụng cười ha hả, cả người rung rung giống như bàn đu dây trong gió: “Em thích, em thích đấy, cô cảm được sao?”

“Cậu không cảm thấy mình quá đáng à?”

“Không thấy!”

“Bạch Nhất Ngạn, cậu là đồ xấu xa.”

“Cảm ơn đã khen.”

Thanh Hà tức giận, quay đầu về phía khác thì nhìn thấy một chiếc giày, cô lập tức cầm lấy ném vào đầu cậu. Nhất Ngạn kêu lên một tiếng, lập tức xoay người, dùng một tay chống vào cửa sổ sau đó nhảy vào phòng. Chiếc giày sượt qua tóc cậu nhưng lại không hề chạm tới người cậu.

Thanh Hà không làm gì được Nhất Ngạn, chỉ có thể nhìn cậu không coi ai ra gì đi qua đi lại trong phòng, nghiêng ngó cái này một chút, sờ sờ cái kia một tí, cuối cùng chui vào trong chăn của cô, duỗi lưng cảm thán: “Thật là âm áp, thật là thoải mái!”

“Đây là chăn của tôi, cậu đi ra cho tôi, cậu thật không biết xấu hổ!” Thanh Hà nắm chặt cổ áo Nhất Ngạn, muốn kéo cậu ra nhưng Nhất Ngạn lại nhắm mắt, ngáp một cái sau đó xoay người, đưa mông về phía cô, rồi cứ như một con gấu Koala dùng hai chân kẹp chăn cô ngủ. Thanh Hà tức giận đến đầu bốc khói, lập tức túm lấy lỗ tai Nhất Ngạn, vặn một vòng.

Nhất Ngạn lập tức hét to: “Đừng bạo lực như vậy, đừng như vậy mà, cứu với, mưu sát chồng...”

“Cậu nói bậy bạ gì đó?” Thanh Hà đẩy Nhất Ngạn ra.

Nhất Ngạn nằm trên giường, sau đó lấy hai tay chống giường, nâng nửa người dậy, liếc nhìn cô: “Sao, điều em nói không phải là sự thật sao? Cô đã là người phụ nữ của em, về sau chỉ có thể đi theo em, chó mèo gì đó mau quên đi, nếu không, về sau gặp một lần là nướng một lần.”

Thanh Hà biết cậu đang chỉ cây dâu mắng cây hòe nên cầm lấy cánh tay cậu mà cắn một phát nhưng Nhất Ngạn lại không có phản ứng, cô đành phải túm lấy cậu: “Cậu mau đứng lên cho tôi, mau đứng lên cho tôi, đây là giường của tôi! Cậu ra ngoài đi!”

“Nếu cô đã vội vã như vậy thì ngủ cùng nhau đi, tất cả đều vui vẻ.” Nhất Ngạn không hề xấu hổ ôm cô, khóa hai tay cô trong ngực mình, sau đó xoa bóp mặt cô, vâng vâng thành đủ mọi hình dạng: “Y như con heo.”

“Cậu chết đi! Cậu mới là heo!”

“Heo bố mới xứng với heo mẹ, em không ngại đâu.”

Thanh Hà nói không lại nên chỉ có thể mặc kệ Nhất Ngạn, cô tức giận cắn một cái lên cổ cậu. Lần này có thể là do quá đau nên Nhất Ngạn nghiêng người, đè cô ở bên dưới: “Cô là cún à, động một chút lại cắn người!”

“Cậu là người hả, cậu là đồ súc sinh! Thả tôi ra! Mau buông ra!” Thanh Hà hung ác trừng mắt nhìn Nhất Ngạn.

“Súc sinh?” Nhất Ngạn giận quá hóa cười, nghiêng răng nói từ này: “Không tệ, còn chưa có ai mắng em như vậy đâu, dù sao cô mắng cũng có chút thân thiết vì cô là cô giáo của em, em là học trò nên không thể cãi lại, đành phải để cô được lợi thôi. Tiếp đi, mắng thêm vài tiếng nữa đi, em thích nghe lắm.”

“Da mặt có thể dày đến trình độ như cậu quả thật là không dễ dàng.” Thanh Hà cười lạnh.

Nhất Ngạn cười ha hả: “Đúng vậy, cô luôn khen em khiến em rất xấu hổ đó nha.”

Thanh Hà thật sự không có cách nào, đành dịu giọng lại: “Xem như tôi cầu xin cậu, van cậu thương xót tôi, cậu đi ra ngoài được không?”

Nhất Ngạn cười nhẹ nhàng sau đó lại bĩu môi nói: “Không được!”

Thanh Hà thật sự sắp khóc đến nơi rồi.

Chương 38

Năm, sáu ngày sau, Nhất Ngạn gặp lại Vương Thắng ở một chỗ nghỉ chân. Hai bên đều không nói gì, chỉ hành động như bình thường, sau khi liên lạc được với người của Triệu Gia Khôn thì tất cả lập tức vượt qua biên giới.

Sau khi xe jeep rời khỏi khu thương mại thì đi vào một con đường rừng. Vài ngày sau đó, toàn thể mọi người đều ăn uống sinh hoạt ở trên xe khiến xương cốt cả người Thanh Hà có chút rệu rã. Hiện giờ lại đang là mùa mưa, mỗi ngày từ giữa trưa đến chạng vạng tối đều mưa xối xả như trút nước khiến những bãi đất trống hai bên đường trở thành một bãi bùn lớn. Vì bọn họ đang ở trong rừng nên gần như không nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ thấy những vệt sáng nhỏ lốm đốm qua khe hở giữa những phiến lá, thỉnh thoảng chiếu lên thân xe.

“Qua vùng này, chạy thêm khoảng nửa giờ nữa thì sẽ đến nơi.” Người nói chuyện là một thanh niên ngăm đen, cường tráng tên là Lý Đức, ước chừng hai mươi tuổi, là người dẫn đường do Triệu Gia Khôn phái tới.

Vương Thắng hỏi: “Gần đây mọi chuyện của anh Khôn đều tốt cả chứ?”

“Tốt, sao có thể không tốt được.” Lý Đức cười cười: “Lúc trước vừa mới chiếm được một ngọn núi khác, đoạt được một nhà xưởng quân đội sau đó phát hiện nhiều hầm trú ẩn, xem như đền bù thiệt hại mấy tháng trước, hơn nữa lại còn được lợi. Mấy ngày nữa là sinh nhật cô chủ, ông chủ rất vui vẻ.”

“Cô chủ đã trở lại?” Vương Thắng có chút nghi hoặc. Từ lúc hắn đi theo Triệu Gia Khôn thì chưa từng gặp qua cô gái này, hắn nghe nói cô ta vẫn luôn đi hàng ở bên ngoài, khoảng thời gian trước còn đi Âu Châu.

Hầu hết mỗi năm các thế lực ở khắp nơi đều bán đạn dược, súng ống và thuốc phiện ra nước ngoài, hơn nữa nơi này là nơi trao đổi chính nhưng dù sao loại mua bán này cũng không thể phơi bày ra ánh sáng, không được pháp luật chấp nhận. Mấy năm trở lại đây, chính phủ được Liên Hợp Quốc giúp đỡ nên không mất nhấm nhấm mở giống như trước đây, càng ngày càng siết chặt, vì vậy hoàn toàn không thể làm ăn lớn được, bị bắt giam hoặc tịch thu hàng là chuyện rất bình thường. Vài tháng trước, Triệu Gia Khôn có một chuyến hàng bị chặn lại ở cửa khẩu Y qua nước Z, tổn thất rất nghiêm trọng.

Lý Đức nói: “Có mang hàng theo không? Nếu xảy ra chuyện gì chỉ sợ không thể bàn bạc tốt được.”

“Tôi làm việc, anh Khôn còn lo lắng sao?”

Lúc Lý Đức hỏi câu này thì hoàn toàn không nhìn Nhất Ngạn và Thanh Hà tựa như không hề chú ý đến bọn họ. Thanh Hà nắm chặt tay Nhất Ngạn, khi nghĩ đến chút nữa mình sẽ đến nơi nào, gặp người nào thì trong lòng lập tức căng thẳng. Nhất Ngạn vuốt tóc cô như đang vuốt ve thú cưng mà mình yêu thích nhất nhưng Thanh Hà lại không hề có cảm giác được trấn an.

Địa hình của con đường dần dần cao hơn, xe jeep đang đi lên núi, rừng cũng không còn rậm rạp như trước nữa. Lúc này trong tầm mắt bọn họ xuất hiện một mảnh đất khá bằng phẳng ngay giữa sườn núi có vẻ là bị san bằng, cây cối ở đó tương đối thưa thớt. Mảnh đất này dựa vào núi, phía sau là một dòng suối nhỏ chảy từ đỉnh núi xuống dưới. Trên mảnh đất bằng phẳng đó là một thôn xóm không lớn không nhỏ, nhà ở đây đều được xây cao hơn mặt đất hai ba mét, thậm chí có những ngôi nhà xây ở trên vách núi cheo leo, cửa sổ được mở ra, có thể nhìn thấy chuông gió đang đung đưa ở giữa nhà.

Một bà cụ quần váy màu đỏ nắm tay Thanh Hà, dẫn cô vòng qua xóm nhỏ đến một khe núi phía sau. Nếu phía trước có rất nhiều nhà thì nơi này tương đối vắng vẻ. Cửa vào ở núi đá phía đông nam, nước chảy ào ào từ trên xuống tạo thành một cái rèm nước trước cửa động, đá ở trước cửa động bị nước dội ướt đầm... Mặc dù to nhỏ không đều nhưng tất cả đều trơn láng.

Khe núi nhỏ hẹp dần dần rộng ra, sau khi ra khỏi hang động kia, đập vào mắt cô là một vùng đất bằng phẳng không nhìn thấy điểm cuối, hoa anh túc đỏ như

máu đang múa trong gió, trong không khí lan tỏa một mùi hương ngọt ngào đến kì lạ.

Thanh Hà không nhịn được nhíu mày, cô cực kì không thoải mái với thứ mùi này.

Ở rìa của vùng trồng cây thuốc phiện có một mảnh đất trống, chỉ là cỏ dại ở đó có chút cao, ở đó có mấy căn nhà trúc màu xanh, nền nhà cao hơn mặt đất hai mét, quay lưng về phía rừng núi rậm rạp.

Thanh Hà bị dẫn vào một căn nhà trong số đó.

Mấy ngày sau, cô đều không nhìn thấy Nhất Ngạn, trong những ngày này cuộc sống hàng ngày của cô đều do bà cụ kia trông nom. Trong phòng có đồ dùng cá nhân, đối diện với cửa sổ sau nhà có một vách đá lồi ra, lúc nào cũng có nước chảy xuống từ đó, Thanh Hà dùng nó để rửa mặt và tắm rửa. Sáng trưa tối bà cụ sẽ mang đồ ăn tới cho Thanh Hà, cô chỉ có mỗi việc ăn mà thôi.

Không biết tại sao, trong lòng Thanh Hà luôn có cảm giác trống rỗng, vắng vẻ. Lúc Nhất Ngạn ở bên cạnh, cô luôn cảm thấy cậu quá quẩn người, rất phiền phức, cô ước gì cậu biến mất ngay lập tức nhưng bây giờ chỉ còn một mình thì cô lại thấy cô đơn. Vào những lúc đêm khuya thanh vắng, cô không có người nào để nói chuyện cả. Thông tin liên lạc ở nơi này không tốt, cô cũng không thể gọi điện thoại đi đâu được.

Dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình cô, cô độc, vắng vẻ.

Thậm chí Thanh Hà còn có suy nghĩ, có phải Nhất Ngạn không quan tâm đến cô nữa không, tại sao đã nhiều ngày như vậy mà không đến thăm cô?

Cô không ngờ chính mình cũng lo được lo mất như vậy. Thì ra cô cũng không khác gì những phụ nữ khác cả. Cô thích Nhất Ngạn sao? Đây có coi như là thích không?

Trong đêm khuya, gió rất lạnh nhưng Thanh Hà không đóng cửa sổ, cứ để mặc gió lạnh thổi từ bên ngoài vào; cô nằm trên giường gỗ lớn, quần chăn quanh người nhưng làm thế nào cũng cảm thấy lạnh cả.

Vì sức khỏe nên Thanh Hà đành phải đứng dậy, mang dép lê, ôm vai đi đóng cửa sổ lại. Lúc cô đến bên cửa sổ thì có một cơn gió lạnh lẽo thổi vào làm toàn thân cô nổi da gà, Thanh Hà vội vàng đóng cửa sổ, đi nhanh về phía giường.

Ngay khi cô chui vào trong ổ chăn ấm áp thì chạm phải một thân thể ấm áp. Thanh Hà run lên, chưa kịp phản ứng thì đã được Nhất Ngạn ôm vào lòng, hơi thở ấm áp phả lên gáy cô mang theo mùi rượu mà cô rất ghét, dường như cậu chưa dùng hết sức nhưng lại khóa chặt cô vào vòm ngực của mình.

“Nhớ em không, vợ yêu?” Nhất Ngạn cúi đầu cười hai tiếng, hôn lên mặt cô một cái thật kêu rồi vươn tay ra sờ bắp đùi cô.

“Đừng chạm vào tôi!” Thanh Hà cũng bị giọng nói của mình dọa cho hết hồn.

Nhất Ngạn giật mình: “Cô lại tức giận gì đấy? Trong khoảng thời gian này em bề bộn nhiều việc cho nên không có thời gian tới thăm cô, ngoan, để cho em hôn mấy cái nào.”

“Ai cần cậu tới thăm, tôi rất tốt!” Thanh Hà mạnh miệng.

Nhất Ngạn cười, ôm chặt cô hơn: “Vốn em không quá chắc chắn nhưng hiện tại đã hoàn toàn hiểu rõ rồi, cô là một con hồ ly nhỏ miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, một con hồ ly tinh nhỏ...” Nhất Ngạn xoay người đè cô xuống, sau đó chậm rãi cúi người, chóp mũi cậu đụng vào chóp mũi cô làm dấy lên cảm giác ấm áp giữa đêm lạnh lẽo.

Thanh Hà bắt giác run rẩy, cô ngẩng đầu nhìn Nhất Ngạn.

Trong bóng đêm, ánh mắt Nhất Ngạn sáng ngời như hai viên bảo thạch lấp lánh, đôi mắt cậu ánh lên ánh ngược của cô.

“Em thật sự rất bận.” Nhất Ngạn nhéo mũi cô như dỗ dành một con mèo nhỏ.

Nhưng Thanh Hà lại không muốn cậu được như ý, vô thức nói: “Vội vàng tạo mối quan hệ với quân trộm cướp sau đó gian dân, bắt người cướp của, giết người phóng hỏa hả?”

“Gian dân, bắt người cướp của, giết người phóng hỏa?” Nhất Ngạn cười nhạt, nâng cằm cô lên, hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, cô nói rất đúng nhưng hiện tại em không muốn giết người phóng hỏa, cũng không muốn bắt người cướp của, chỉ muốn gian dân mà thôi.” Nhất Ngạn gần như thô bạo mở hai chân cô ra, sau đó kéo chăn che kín hai người.

Trong bóng đêm, các giác quan của Thanh Hà trở nên nhạy bén hơn, va chạm càng trở nên mạnh bạo hơn. Cả người Thanh Hà dần dần không còn sức lực, hai chân trắng nõn cong lên, vòng qua eo Nhất Ngạn. Đột nhiên có tiếng “sột soạt” vang lên rồi quần áo bị vứt ra khỏi chăn. Nhất Ngạn đè lên người Thanh Hà, lồng ngực mạnh mẽ, rộng lớn áp sát người cô, cây gậy nóng rẫy, cứng ngắc đặt ở nơi mềm mại giữa hai bắp đùi cô, sau đó ma sát vài cái, chờ nơi đó trở nên ướt át thì đâm mạnh vào.

Thanh Hà rên lên một tiếng, hai tay ôm chặt lấy Nhất Ngạn, để lại những vết cào thật dài trên lưng cậu như thể làm vậy có thể xoa tan bất an trong lòng cô. Thân thể truyền đến cảm giác trướng đau, bất kể là đâm vào hay là va chạm đều khiến cô như bị nghiền nát, xuyên thủng, cả người không còn một chút sức lực nào cả khiến Thanh Hà tức giận cắn vào vai Nhất Ngạn.

Thanh Hà không thể nói rõ cô dễ chịu hay là khó chịu, cô nức nở nói lung tung, hai mắt hồng hồng.

Nhất Ngạn vuốt ve khuôn mặt cô sau đó rời khỏi người cô, Thanh Hà không để ý tới cậu, quay đầu sang chỗ khác.

“Lại còn làm nũng nữa.” Nhất Ngạn cười khẽ, ma sát thứ cứng rắn kia vài cái sau đó nhanh chóng đâm mạnh vào cửa động vẫn còn đang co rút kia. Hai chân Thanh Hà co quắp lại, nức nở xin tha, sau đó ôm eo Nhất Ngạn thở hổn hển, cả người tựa như hóa thành một vũng nước.

Cô siết chặt làm mỗi lần Nhất Ngạn ra vào đều hết sức khó khăn. Cậu dứt khoát kéo chăn xuống, lật cô lại rồi đi vào từ phía sau. Tiếp đó lại kéo cô xuống giường, ôm lấy eo cô ra sức va chạm. Thanh Hà quỳ sấp ở bên giường, hai tay chống mép giường, chịu đựng sự va chạm liên tục của Nhất Ngạn, càng lúc càng nhiều giọt sương từ cửa động bí mật chảy xuống.

Nhất Ngạn ôm eo Thanh Hà va chạm đến chỗ sâu nhất, hai người cùng run rẩy, sau đó cậu rút tất cả vào trong thân thể cô.

Cuối cùng Thanh Hà kiệt sức, ngất xỉu trong lòng cậu.

Nhất Ngạn ôm cô ngủ suốt một buổi tối, cậu cảm thấy những mệt mỏi trong mấy ngày này đều biến mất.

Ánh bình minh âm áp chiếu sáng cả khe núi, Thanh Hà và Nhất Ngạn vẫn còn trên giường chưa thức dậy. Cô nằm trong lòng Nhất Ngạn, gò má kê sát vào ngực cậu, ngón tay vẽ vòng tròn lên trên ngực Nhất Ngạn. Nhất Ngạn vuốt tóc cô, yêu thương nói: “Nếu vẽ tiếp xuống dưới, em sẽ cảm thấy rằng cô đang nghỉ tối hôm qua vẫn chưa đủ, định làm thêm mấy lần nữa đây.”

Thanh Hà vội vàng thu tay lại, hừ nhẹ vài tiếng.

Mặc dù Thanh Hà tỏ vẻ khinh thường nhưng Nhất Ngạn lại rất sung sướng, cậu vỗ mấy cái vào hai bờ hông của Thanh Hà, tận hưởng cảm giác căng tròn, co dãn. Thanh Hà tức giận, lập tức dùng tay đánh Nhất Ngạn còn cậu thì để mặc cho cô đánh vì dù sao cũng không đau. Đến khi Thanh Hà đánh mệt thì Nhất Ngạn ôm chặt lấy cô vào ngực mình, nói: “Em thật sự có chuyện, chờ em xử lý xong chuyện bên này em sẽ dẫn cô về nhà, đến gặp người nhà em.”

“Ai muốn đi gặp người nhà của cậu! Không biết xấu hổ!” Tuy nói vậy nhưng hai gò má Thanh Hà lại ửng hồng.

Nhất Ngạn cười cười, nhéo cái mũi cô: “Thật sự không đi với em sao? Mẹ em rất tốt, đến lúc đó cô đừng có hối hận.”

Lúc này, đương nhiên Thanh Hà không thèm để ý tới cậu. Nhất Ngạn nằm ở phía sau cười to, vỗ giường khiến mặt cô đỏ tới mang tai.

Đến giữa trưa, Nhất Ngạn mặc quần áo vào rồi hôn lên trán cô: “Em đi ra ngoài một chút, cô phải ngoan đây.”

Thanh Hà gật đầu, cô không biết rốt cuộc cậu muốn làm gì, dù cho trong lòng cô không nở nhưng cũng không định thể hiện ra ngoài. Nhất Ngạn luôn luôn lạc quan, mạnh mẽ giống như cậu chẳng buồn bao giờ, không có chuyện gì không làm được. Trong lòng Thanh Hà rất mâu thuẫn, không biết mình nên hay

không nên tin Nhất Ngạn. Rốt cuộc là cậu muốn làm chuyện gì, sau khi cô biết, liệu cô có thể chấp nhận được không?

Sau khi biết thì thế nào, cô có thể từ chối Nhất Ngạn sao?

Thanh Hà suy nghĩ rất nhiều, đứng thừ người bên cửa sổ.

Sau buổi trưa, trời lại đổ mưa khiến khe núi bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Bà cụ dẫn theo vài cô gái chăm sóc mấy cây anh túc ở phía sau, trên đầu bọn họ che lá chuối, tiếng cười của bọn họ truyền đi rất xa, Thanh Hà ở trong nhà trúc vẫn có thể nghe thấy.

Bọn họ vô tư vô lự như vậy khiến trong lòng Thanh Hà sinh ra một chút hâm mộ.

Lúc chạng vạng, vài người mặc áo vải bố đến đây, eo giắt súng, tên cầm đầu trên mặt có vết sẹo, nhìn có vẻ không phải là người thích nói thích cười. Hắn ta dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thanh Hà từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói: “Tôi nay có lửa trại rất lớn, bất kỳ ai cũng phải tham gia.”

Thanh Hà đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lúc này có hai phụ nữ đi lên, một người trong đó cầm một cái khay, bên trên có trang sức bằng bạc và một chiếc váy màu tím.

“Tránh ra, không được đụng vào tôi!” Thanh Hà lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn bọn họ.

Mấy người đàn ông tỏ vẻ mất kiên nhẫn, đang muốn gọi người bắt cô lại thì Nhất Ngạn từ ngoài cửa đi vào nói với bọn họ vài câu. Sau đó hai người phụ nữ để cái khay lại, khom người lui ra ngoài. Một người đàn ông kia cũng đi nốt.

Thanh Hà nghi ngờ nhìn Nhất Ngạn: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhất Ngạn sờ đầu cô, nụ cười rất thoải mái: “Không có gì, chỉ là một buổi tiệc thôi, cô thay xong quần áo thì theo em ra ngoài. Ngoan, mau thay đi.”

Thanh Hà nhìn Nhất Ngạn vài lần, sau đó vào phòng thay quần áo.

Rõ ràng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Nếu như chỉ là một buổi tiệc không quan trọng thì tại sao tất cả mọi người đều phải có mặt? Một người đàn ông và hai người phụ nữ không thể nào nghe lời Nhất Ngạn như vậy được, rất có thể những người này là do một người có thế lực nào đó phái tới nhưng tại sao người này cứ nhất định muốn Nhất Ngạn dẫn cô ra ngoài?

Đến đây Thanh Hà nhận ra rằng, trong mấy ngày này Nhất Ngạn cũng không phải là quá tốt.

Bữa tiệc được tổ chức trên đỉnh núi, ở một mảnh đất trống rộng lớn, tại đó có rất nhiều người cầm đuốc, trên mặt bôi màu, vận những bộ đồ màu sắc rực rỡ, nhảy múa vòng tròn. Trong số đó có cả mấy vũ nữ mặc đồ hở hang, nhảy những điệu múa của người bản địa, tiếng nhạc khá to làm lỗ tai Thanh Hà đau nhức.

Thanh Hà ngoan ngoãn ngồi quỳ ở bên cạnh Nhất Ngạn, ánh mắt lại âm thầm dò xét chung quanh.

Mặc dù đây là một bữa tiệc lộn xộn nhưng vị trí lại được sắp xếp rõ ràng. Vị trí ngồi được sắp xếp theo thân phận từ cao đến thấp. Đứng đầu chính là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, gương mặt chữ quốc, có vẻ nghiêm túc, cẩn thận, lúc này hẳn đang giơ ly rượu với mọi người.

Có lúc Nhất Ngạn cũng sẽ góp vui nhưng tay vẫn đặt lên eo cô.

Qua ba lượt rượu, cuối cùng người đứng đầu cũng đi xuống mời rượu mọi người, Nhất Ngạn đứng dậy cùng rượu với hắn ta sau đó dùng ngôn ngữ kì lạ nói gì đó mà Thanh Hà hoàn toàn không hiểu. Cô chỉ biết chắc người này là Triệu Gia Khôn, trước đó cô đã nghe Nhất Ngạn và Vương Thắng nhắc tới hắn. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, cuối cùng Triệu Gia Khôn còn nắm chặt tay Nhất Ngạn, dùng thứ tiếng Trung sứt sọc nói: “Trường Giang sóng sau đê sóng trước.”

Nhất Ngạn cười cười, quay về chỗ ngồi, ôm lấy Thanh Hà và nói nhỏ bên tai cô: “Sóng trước chết ở trên bờ cát.”

Suýt chút nữa Thanh Hà đã bật cười, nhưng cô hiểu được trong trường hợp này không thích hợp nên đã cố gắng kìm chế.

“Mẹ là người Trung Quốc nhưng cả một câu tiếng Trung cũng nói không được. Kiến thức nửa vời còn muốn khoe khoang, hahiiiz...” Nhất Ngạn thở dài, Thanh Hà nghe ra được sự khinh thường trong lời nói của cậu.

Không biết bọn họ đã thống nhất chuyện gì mà lúc sau nói chuyện rất hòa hợp, ít nhất là ngoài mặt rất vui vẻ.

Thình thoảng ánh mắt của Triệu Gia Khôn lại đảo qua người cô khiến Thanh Hà không rét mà run.

Nhưng vẻ mặt Nhất Ngạn lại rất tự nhiên.

Dường như cô chính là lợi thế để uy hiếp Nhất Ngạn, hình như Thanh Hà đã nhận ra được mấu chốt trong vấn đề.

Sau khi trở về, Nhất Ngạn bảo cô thu dọn đồ đạc làm Thanh Hà có chút khó hiểu: “Dù thế nào thì hẳn cậu phải nói cho tôi biết kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu chứ?”

Nhất Ngạn cười cười nhưng vẻ mặt lại có chút lạnh lẽo: “Hắn ta vừa đề phòng em nhưng cũng muốn thử năng lực của em cho nên bảo em đi làm một chuyện. Nếu thắng thì có thể mang lại lợi ích, thể diện cho hắn, nếu thua thì có thể trừ khử em, cắt đứt mối hợp tác không chắc chắn này, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn.”

Thanh Hà khiếp sợ nhìn Nhất Ngạn: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Nhất Ngạn cười xấu xa, hôn lên môi cô một cái sau đó nhéo chóp mũi cô: “Nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô không phải là đang ước em nhanh chết đây chứ? Em đã nói với cô rồi đấy, chuẩn bị rồi đi cùng với em.”

“Tôi ước cậu chết bao giờ?” Thanh Hà rất tức giận.

Nhất Ngạn lại cười cười: “Xem ra là không muốn em chết.”

“Toàn nói chuyện không đúng đắn!”

“Không đúng đắn mới tốt, nếu như nghiêm chỉnh thì sao có thể có được cô gái xinh đẹp như cô.” Nhất Ngạn kéo cô lên giường, đè lên người cô, vươn tay vén váy cô lên.

Thanh Hà giữ tay cậu lại nói: “Được rồi, đừng làm loạn nữa, hôm nay tôi mệt chết đi được. Hơn nữa ngày mai chúng ta sẽ phải đi xa, không nên nghỉ ngơi lấy sức sao?”

“Chỉ cần làm thì em sẽ thoải mái.”

Thanh Hà thở mạnh, nắm tay lại đập lên người cậu, lúc này Nhất Ngạn mới bốt phóng tưng lại, chỉ ôm cô hôn một lát mà thôi.

Chương 39

Ba ngày sau, bọn họ đến làng du lịch tại một thị trấn nhỏ ở vùng duyên hải phía Đông.

Làng du lịch này xây cao hơn địa hình chung quanh, phía Nam là biển rộng mênh mông, đứng ở trên nhìn xuống sẽ thấy sóng biển cuộn cuộn, tung lên lớp bọt trắng xóa, đánh sâu vào trong bờ. Mới vừa rồi, bãi cát còn khô ráo thì ngay lập tức bị thấm ướt, sau đó chuyển thành màu nâu sẫm làm cho nó có chút ảm đạm dưới ánh mặt trời.

Thanh Hà tựa bên cửa sổ căn biệt thự, trên người khoác chiếc áo ngủ. Lúc này có vài người đang ngồi dưới gốc dừa và lưới đánh cá, trên bờ biển có mấy đứa trẻ đang chơi đùa. Lúc Thanh Hà thấy bọn họ thì trên mặt bất giác nở nụ cười.

“Đang nhìn gì vậy?” Lúc này Nhất Ngạn đã bung sữa tươi và bánh mì trở về phòng.

“Không có gì.” Thanh Hà buông màn tơ xuống.

Nhất Ngạn kéo cô đến bên ghế mây, bắt cô nằm xuống sau đó xé bánh mì đưa đến bên miệng cô: “A...”

“Nhất Ngạn, tôi không phải là con nít.”

Nhất Ngạn nhân lúc cô mở lời thì dứt bánh mì vào trong miệng cô: “Thật ngoan, ăn thêm một chút nữa.” Cậu cười vui vẻ sau đó lại dứt bánh mì cho cô rồi đến sữa tươi.

Thanh Hà thấy vậy thì có chút nghi ngờ hỏi: “Cậu không đi gặp những người kia sao, có nhìn thấy ai hay không?”

Nhất Ngạn lắc lắc đầu: “Còn phách lỏi hơn cả em nữa, ngay cả cái bóng cũng không thấy nữa là.”

“Là chuyện gì vậy?” Thanh Hà luôn cảm thấy trong lòng rất bất an.

Nhất Ngạn nói: “Đương nhiên không phải là chuyện gì tốt, nếu không sao tiền cược có thể lớn như vậy được.” Cậu cười lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì, chỉ tiếp tục đút Thanh Hà ăn bánh mì. Lần này không chỉ có một thể lực tới nơi này mà còn có cả những người ở Châu Âu và Mỹ. Rõ ràng chỉ là một cuộc cá độ nhưng Triệu Gia Khôn và các thể lực buôn lậu thuốc phiện khác ở Tam Giác Vàng đều tới đây chứng tỏ việc lần này liên quan đến thị trường giao dịch và tỉ giá với Tam Giác Vàng và các nơi buôn bán thuốc phiện khác trên thế giới.

Đối với Triệu Gia Khôn mà nói, mặc kệ là ai thắng thì đều không phải là chuyện xấu. Người khác tranh đấu, hấn lại càng vui vẻ thanh nhàn. Hấn là người cung cấp hàng hóa, sẽ không ai làm khó nguồn cung cấp cả.

Nhưng dường như hấn đã tính sai một chuyện.

Lúc này trong đáy mắt Nhất Ngạn chợt lóe lên tia sáng sắc bén.

Không có một ai mà tất cả mọi việc đều thuận lợi cả.

... Kể lúc nào cũng lừa gạt người khác, luôn muốn làm ngư ông đắc lợi thì dù thể nào cậu cũng phải cắt mấy miếng thịt của hấn mới được.

Nhất Ngạn không nói rõ với Thanh Hà việc này là gì nhưng Thanh Hà đoán mò cũng biết nhất định rất nguy hiểm, nếu không lúc trước sao cậu lại nói “Nếu thắng có thể giành được một chút lợi ích, đạt được một chút thể diện còn nếu thua thì vừa vặn có thể kết thúc nhân tố không ổn định này, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn”.

Bây giờ, đối với Triệu Gia Khôn mà nói thì Nhất Ngạn chính là trái bom nổ chậm, tuy hấn và Lý Nhất Hùng vẫn luôn duy trì quan hệ mua bán nhưng từ khi Lý Nhất Hùng tìm được cách bào chế thuốc phiện thì bên trong đã không còn hòa thuận với hấn nữa. Việc xung đột là điều không thể tránh khỏi, Nhất Ngạn lại là mấu chốt, lúc này chính là người đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Giữa trưa ngày thứ năm có ba chiếc máy bay trực thăng xuất hiện tại vùng biển này sau đó đáp xuống bờ biển, có vài người nhảy xuống từ trên máy bay. Nhất Ngạn đứng ở cửa sổ cầm ống nhòm nhìn một lát rồi mới dẫn Thanh Hà đến đại sảnh.

Đoàn người kia có khoảng chừng bảy, tám người, màu mắt và màu tóc không giống nhau, hiển nhiên tới từ những quốc gia khác nhau nhưng Nhất Ngạn chỉ chú ý tới bốn người. Một là một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh mặc áo đỏ, khăn choàng bằng lụa cũng đỏ rực, thắt lưng cũng màu hồng, trong miệng còn ngậm điều thuốc.

Người phụ nữ này tên là Isabel, cả người tràn ngập mùi vị phong trần nhưng lại là sát thủ đứng đầu bảng bên Châu Âu chứng tỏ bản lĩnh của cô ta không chỉ dừng lại ở trên giường. Bên cạnh cô ta là hai người nước ngoài, một thanh niên đẹp trai nhưng có chút kiêu căng, người còn lại là một gã đàn ông trung niên, khuôn mặt không hề có cảm xúc. Người trẻ tuổi tên là Rose, là người của ông trùm vũ khí bên Châu Âu phải đến, còn gã đàn ông trung niên kia là vệ sĩ. Người thứ tư đứng hơi xa một chút là một võ sĩ tay cầm kiếm Nhật, tên là Điền Cương.

“Xin chào.” Isabel tiến đến gần, phả khói vào mặt Nhất Ngạn, dáng vẻ rất thành thạo: “Em trai, cậu là người ở đâu vậy?”

Nhất Ngạn hất tay cô ta, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi sau đó nói tên Triệu Gia Khôn ra.

Lúc này một người đàn ông mắt nâu, tóc xù đột nhiên mở miệng: “Không phải hấn già nên hồ đồ rồi đấy chứ, nếu không sao lại phải một đũa con nít còn chưa mọc đủ lông tới đây? Tuy rằng hấn là người cung cấp hàng hóa, trên phương diện giao dịch không tổn thất gì lớn nhưng đừng quên chúng ta còn có 1,5 triệu đô la tiền cược đấy.”

“Anh Khôn rất rộng rãi, chắc sẽ không để ý đâu.” Một người khác phụ họa.

Mấy người đi theo hấn ta cũng cười hùa theo nhưng đại đa số đều nhất mực im lặng. Đương nhiên Triệu Gia Khôn không phải kẻ ngốc, như vậy cách giải thích duy nhất chính là... Người thiếu niên trước mắt này rất đặc biệt.

Nhất Ngạn cũng không so đo tính toán với những người này, cứ để mặc bọn họ nhìn, nụ cười trên mặt lại càng xán lạn hơn bình thường nhưng Thanh Hà lại không nhìn được rùng mình một cái. mấy người chế nhạo Nhất Ngạn sắp xui xẻo rồi.

Địa điểm của hoạt động là một đảo hoang trong vùng biển này, trước khi bắt đầu hai ngày khu vực xung quanh đảo đã được điều tra kỹ càng. Mấy người kia lặn lội đường xa nên lúc này đã đến làng du lịch nghỉ ngơi.

Sau khi Nhất Ngạn biết đại khái lai lịch của bọn họ thì lập tức dẫn Thanh Hà đi chơi.

“Cậu không có vẻ gì là lo lắng nhi!” Thanh Hà đưa miếng bít tết vào miệng.

Trong miệng Nhất Ngạn chứa đầy đồ ăn, sau khi uống một hớp sữa lớn cậu mới cất tiếng, nói ậm ờ: “Có gì phải lo lắng, chỉ là một đám binh tôm lính cua mà thôi. Nhưng mà bây giờ dẫn “con ghẻ” như cô, rất có khả năng sẽ kéo chân em lại.”

“Vậy mình cậu đi là được rồi!”

Nhất Ngạn vừa gặm một cái chân giò vừa nói: “Vậy thì lại càng phải dẫn cô theo, nếu không với đầu óc của cô, ở chỗ này chưa được vài phút đã bị bắt cóc rồi.”

Thanh Hà hung hăng cắn một miếng thịt sau đó học theo bộ dạng của Nhất Ngạn, tay còn lại cũng cầm một cái chân giò thật to.

“Cô học em làm gì?”

“Ai học cậu?”

“Rõ ràng cô học theo em! Đưa chân giò lợn cho em!” Thấy Nhất Ngạn muốn vươn tay ra cướp giết, Thanh Hà lập tức ôm thức ăn vào trong ngực, co chân chạy mất. Nhất Ngạn thấy vậy lập tức dùng hết sức đuổi theo, thật lâu sau mới chặn được cô lại ở đầu đường.

Isabel vừa tắm xong, đang quấn khăn lông đứng ở hồ tắm thì vừa lúc nhìn thấy bọn họ.

“Ai, thật là trùng hợp.”

Lúc này Nhất Ngạn đang ôm lấy Thanh Hà, giành chân giò lợn. Cậu vừa dùng sức đè Thanh Hà lại vừa cười nói: “Đúng vậy, thật là trùng hợp.”

“Hai người đang...”

“Chúng tôi đang đùa thôi.”

“Đùa sao?” Isabel vuốt một lợn tóc màu vàng sáng của mình: “Hai người thật thú vị, không giống cái tên Điền Cương kia, giống y như người chết, lúc tôi nói chuyện chẳng bao giờ anh ta để ý đến tôi, sau khi lên đảo, người đầu tiên tôi muốn làm thịt chính là anh ta.” Nói xong, Isabel giẫm mạnh giày cao gót rời đi nhưng trước khi đi vẫn không quên vứt cho Nhất Ngạn một cái liếc mắt đầy quyền rũ.

Tuy hành động lần này không quan tâm đến chuyện sống chết và Isabel rất lợi hại nhưng võ sĩ Nhật Bản kia cũng không phải hạng tầm thường. Hơn nữa cô ta chỉ thuận miệng nói, không thể tin là thật được. Nhất Ngạn không rõ nước cờ này của cô ta là gì, không biết rốt cuộc hàm ý trong những lời nói của cô ta là như thế nào.

“Sao vậy?” Thanh Hà lên tiếng hỏi.

Nhất Ngạn chỉ cười không nói sau đó kéo tay cô quay trở về.

“Tại sao cậu không nói gì?”

“Em nói thì cô sẽ hiểu sao?” Cậu xé thịt trên chân giò lợn nhét vào trong miệng cô: “Buổi tối chúng ta ăn thịt nướng đi.”

“Ăn ăn ăn, cậu chỉ có biết ăn thôi hả?” Cô tức giận nuốt miếng thịt xuống.

Nhất Ngạn chỉ về phía cô, không đồng ý nói: “Cô không ăn hả?”

“Tại cậu cứ cứng rắn nhét cho tôi.” Thanh Hà tiếp tục cắn chân giò lợn sau đó duỗi cái lưng của mình một cái. Đột nhiên Nhất Ngạn ôm chầm lấy cô, nhắc bổng cô lên với vẻ sắp ném cô xuống hồ nước trước mặt.

Thanh Hà vội ôm lấy cổ cậu: “Cậu điên rồi phải không?”

Nhất Ngạn nói: “Không điên, em chỉ dọa cô mà thôi, tránh cho cô cứ không nghe lời em rồi chọc phải chuyện phiền toái. Chừng ấy còn không phải là em thu dọn mọi rối rắm cho cô sao? Sau khi lên trên đảo, nhớ không được cách xa em quá hai bước, biết không? Nơi đó chính là đầm rồng hang hổ, nếu lỡ có chuyện gì thì em cũng không có cách nào cứu cô được đâu.”

Thanh Hà biết Nhất Ngạn đang nói sự thật nhưng lại không muốn cho cậu được như ý. Cô không nói gì, cũng không muốn đáp lời cậu.

Hai ngày sau, sau khi máy bay trực thăng bay lòng vòng trên vùng biển này thì cuối cùng cũng đáp xuống một hòn đảo rộng lớn không bóng người. Trước khi phi công lái máy bay rời đi thì đã thông báo tất cả quy tắc cho bọn họ. Bọn họ phải sống ở chỗ này một tháng, tìm ra nơi chôn chiếc bộ đàm trên hòn đảo này. Hoàn thành sớm thì có thể trở về sớm, nếu không làm được thì chỉ có thể chờ trong vòng một tháng. Trong một tháng này, vũ khí nóng và dụng cụ truyền tin của mỗi người đều đã bị lấy đi, cũng không có thức ăn nước uống, bọn họ chỉ có thể dựa vào một ít dụng cụ đơn giản của mình để tìm kiếm thức ăn.

Tất cả mọi người đều rất ăn ý, trong nháy mắt sau khi đặt chân xuống mặt đất thì đều tự tìm phương hướng riêng, nhanh chóng tản ra. Trước khi tìm được đồ thì không một ai muốn giao chiến với người khác cả.

Khác hẳn với sự vội vàng của mọi người, Nhất Ngạn lại rất thoải mái. Bên bờ biển có rất nhiều cây dừa, cậu bảo Thanh Hà đi khiêng những tảng đá lại sau đó dùng nó để đập cây dừa, đập phát nào là chuẩn phát đó.

Thanh Hà đứng phía sau nhìn Nhất Ngạn chằm chằm, dáng vẻ cứ như hận không thể dùng ánh mắt của mình đục một cái lỗ trên người cậu.

Cậu ta cố ý, cố ý hành hạ cô. Rõ ràng cậu ta làm những chuyện này rất nhẹ nhàng nhưng lại ra oai nói là rèn luyện cô. Đến buổi trưa, Thanh Hà đã quá mệt mỏi nên ngồi xuống đất.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Nhất Ngạn dùng cọc gỗ, cây dừa và lá chuối tiêu để làm một túp lều nhỏ giản dị. Cậu vỗ vỗ túp lều rồi nói với Thanh Hà: “Như thế nào, em có lợi hại không?”

Thanh Hà hừ một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

Giờn với cô hả, cứ tiếp tục giờn đi!

Cô cầm nửa trái dừa lên, uống hết nước dừa mát lạnh, lau miệng rồi bắt đầu gặm cơm dừa bên trong. Nhất Ngạn thấy vậy đứng ở bên cạnh chê cười cô: “Hai cái răng cửa gặm liên tục, quả thật giống y như con chuột nhỏ.”

Thanh Hà nghe vậy lập tức cầm lấy vỏ nửa quả dừa đập vào người cậu: “Cậu chết đi!”

Nhất Ngạn ngồi bệt dưới đất, cười ha ha, khiến cát trên bờ biển văng lên tung tóe.

Đột nhiên cậu không cười nữa, nhanh nhẹn né người sang chỗ khác.

Lúc này đột nhiên xuất hiện thêm một mũi tên đang cắm ở chỗ mà cậu nằm lúc nãy, đuôi mũi lên còn đang lung lay rất mạnh từ đó có thể thấy được lực bắn cực mạnh. Tuy đây chỉ là một mũi tên bằng lông vũ đơn sơ nhưng tảng đá làm đầu mũi tên được mài rất sắc bén, nếu như trúng tên chắc chắn Nhất Ngạn sẽ bị thương.

Trong nháy mắt ánh mắt Nhất Ngạn trở nên lạnh lẽo, cậu quay đầu nhìn chăm chăm cánh rừng ở phía Đông.

Lúc này có hai người đàn ông chừng ba mươi tuổi ở bên trong đi ra, một cao một thấp, mặc áo không tay, cả hai đều cắt tóc húi cua. Trước khi lên đảo bọn họ đã thương lượng sẽ hợp tác với nhau đồng thời chọn quả hồng mềm để bóp, nhìn thế nào thì một thằng nhóc mọc chưa đủ lông mang theo một cô gái đều để đối phó nhất cộng thêm bọn họ đang lo không có chỗ qua đêm, hơn nữa lại rất vừa ý cái lều này.

“Thằng nhóc, thân thủ cũng tạm được đấy. Nhưng mày không nghĩ rằng chỉ mình mày sẽ đối phó được với hai người bọn tao đấy chứ?” Người cao chắc lưỡi, nói: “Nhuờng cái lều này cho bọn tao, bọn tao sẽ thả mày đi.”

Nhất Ngạn dùng ánh mắt như đang ngắm kẻ ngu nhìn hấn ta, muốn bao nhiêu khinh thường có bấy nhiêu khinh thường.

“Thằng nhóc chết tiệt, ánh mắt này của mày có nghĩa là gì? Chán sống rồi hả?” Trong mắt của tên lùn hiện lên ánh sáng hung ác, tham lam đảo qua người Thanh Hà: “Người phụ nữ của mày cũng không tệ, nếu mày không đến nỗi ngu dốt thì mau đưa cho tao...”

Giọng nói của tên lùn dừng lại đột ngột vì có một con dao ngắn đã đâm xuyên qua cổ họng hấn ta và đóng đinh hấn lên thân cây ở phía sau.

Ánh mắt của hấn vẫn còn mở trừng trừng, dáng vẻ hoàn toàn không thể tin nổi nhìn thẳng vào Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn đứng thẳng, rút một con dao giấu trong giày ra cầm trên tay sau đó nói với tên cao: “Mày còn muốn lều và người phụ nữ của tao nữa không?”

Giọng nói của Nhất Ngạn không quá nghiêm túc nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo đến mức khiến tên cao sợ hãi đến run rẩy.

Hình như lần này hấn phán đoán sai rồi, chắc hấn lúc này tên cao đang hối hận đến mức ruột gan đều xanh lét.

Chương 40

Ban đêm, bầu trời đầy sao lốm đốm.

Gió lạnh thổi vù vù ở bên ngoài, bên trong lều cũng không ấm áp hơn là mấy. Thanh Hà co người trong lòng Nhất Ngạn, đắp áo khoác của cậu lên người, quay lưng về phía cậu. Nhất Ngạn kéo cô lại gần, nói: “Cô có ý gì đây, định qua cầu rút ván hả?”

Thanh Hà có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Nhất Ngạn ngất mũi cô, kéo mạnh một cái: “Mẹ cô không hề dạy cô rằng làm như vậy là không đúng sao? Có ơn phải báo, không thể qua cầu rút ván được.”

Giọng điệu của Nhất Ngạn rất kỳ quái giống như là đang chế nhạo cô khiến Thanh Hà không thoải mái, hừ khê một tiếng.

“Sao em cứ cảm thấy cô ngày càng kiêu ngạo, có phải là do em cưng chiều cô quá mức không nhỉ? Thiệt là, gần đây tâm địa của em trở nên quá tốt rồi, thế mà lại không sát sinh.” Nhất Ngạn vén mấy lá cây trên lều lên để cô nhìn ra ngoài.

Ở bãi cát bên ngoài có một bóng đen treo lủng lẳng trên cây dừa, hai chân bị trói lại, đầu dốc ngược xuống đất. Quần của bóng đen đó bị lột sạch, chỉ còn lại cái quần lót khiến hán lạnh đến mức run rẩy nhưng trong miệng bị nhét vải rách nên không thể phát ra tiếng kêu được, đúng thật là muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Thanh Hà nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Cô sợ cái gì, cô là vợ em, em sẽ không đối xử với cô như vậy, em chỉ trừng phạt đồ quỷ không có mắt kia một chút thôi. Nhưng gần đây em không được thoải mái lắm, em đối xử với cô tốt như vậy nhưng cô lại không yêu em.” Lời này của Nhất Ngạn giống như đang làm nũng, hai mắt to đen nhánh tinh ranh nhìn cô, giống như đang muốn ám chỉ với cô điều gì đó. Tuy rằng Thanh Hà không rõ nguyên do nhưng cũng biết nhất định là không có chuyện gì tốt, hơn phân nửa là chuyện đó.

Cô hừ lạnh một tiếng nói: “Cậu cứ nằm mơ đi.” Cô kéo áo khoác lên, đưa lưng về phía Nhất Ngạn. Lúc này Nhất Ngạn như một con sói hung ác nhào lên, ôm cô vào ngực, hung hăng véo một cái: “Em muốn...”

“Tránh ra, đừng đụng vào tôi! Tại sao những lúc thế này mà cậu còn nghĩ đến chuyện đó? Cậu không thấy lạnh hả?”

“Lạnh gì, làm một chút là nóng lên thôi.”

“Vô sỉ như vậy mà cũng nói được... Ừm...” Nhất Ngạn ôm lấy mặt Thanh Hà, đưa đầu lưỡi vào khoang miệng cô, điên cuồng khuấy đảo bên trong. Lúc này cả người Thanh Hà đều cảm thấy nóng bừng, nhất là giữa hai chân, mặt cũng trở nên đỏ ửng. Nhất Ngạn kéo quần lót cô xuống, nằm úp sấp giữa hai chân cô, mở hai chân cô ra gác lên trên vai mình. Thanh Hà mơ hồ biết cậu muốn làm gì nên kẹp chặt đôi chân, muốn đẩy cậu ra nhưng Nhất Ngạn đã cúi thấp đầu, cánh môi hơi mỏng dán lên hai cánh môi dày khép kín, sau đó hôn lên

tựa như đang hôn môi cô, rồi vươn lưỡi ra khê liếm, mút vào. Chỉ trong chốc lát, nơi đó đã tiết ra chất lỏng trong suốt, chảy vào miệng Nhất Ngạn, cậu hút lấy, phát ra tiếng “chặc chặc” vang dội. Sau một lúc cọ xát, mút liếm thì chất dịch trong suốt nơi cửa vào dần chuyển thành trắng đục, dính quanh môi Nhất Ngạn.

Một lúc lâu sau, Nhất Ngạn mới ngẩng đầu lên, môi mọng đỏ tươi, ướt át hơn nữa còn vương chất lỏng trắng đục chảy xuống, sắc tình đến mức khó diễn tả nên lời.

“Mùi vị không tệ.” Nhất Ngạn lên tiếng.

Thấy Nhất Ngạn như vậy, Thanh Hà không biết nói gì, gò má cô đỏ bừng, lấy áo jacket che mặt. Trong bóng tối, giác quan của Thanh Hà càng thêm mẫn cảm, từng cái đụng chạm của Nhất Ngạn như chạm đến linh hồn cô. Thứ thô to nóng rực nào đó từ từ chen vào trong cơ thể cô, ngay lập tức nơi bí mật hoàn toàn bị mở ra khiến cô có cảm giác tê tê rần rần tựa như có dòng điện lưu chuyển suốt thân thể. Thanh Hà cắn áo jacket của Nhất Ngạn, hai chân vô lực đặt trên vai cậu, bàn chân lúc cong lại lúc duỗi ra, thỉnh thoảng lại đung đưa theo nhịp va chạm, đụng vào lưng cậu.

Cô rên khê tựa tiếng mèo con khuấy lên sự ngứa ngáy, khó chịu cho cậu. Nhất Ngạn cảm thấy hết thảy máu trong thân thể đang dồn xuống nửa người dưới, mỗi một lần tiến vào lại càng thêm mạnh mẽ khiến cô càng siết chặt, bao bọc lấy cậu làm đỉnh chóp liên tục bị đè ép. Thật lâu sau, cậu nâng cô lên thành một góc 90 độ, đẩy nhanh tốc độ hơn, cuối cùng bắn ra.

Nhất Ngạn nằm ở trên người Thanh Hà thở dốc, thỏa mãn hôn lên hai má cô.

“Hồng rồi, bị tên ngoài kia nghe thấy thì phải làm sao bây giờ?” Nhất Ngạn vừa làm bầm lều bầu vừa cầm dao định đi ra ngoài nhưng Thanh Hà đã kéo cậu lại: “Đã bị cậu hành hạ thành ra như vậy rồi, có sống cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi, không nghe được đâu, bỏ qua đi.”

Hiện tại tâm tình của Nhất Ngạn rất tốt nên bất đắc dĩ gật đầu.

Sáng sớm hôm sau.

Nhất Ngạn và Thanh Hà ngồi bên đồng lửa nướng cá, còn tên cao ngày hôm qua thì đang ở trong bụi cây hái quả dại. Nhất Ngạn cầm chạc cây vừa nghịch đồng lửa vừa nói: “Đừng đi xa quá, nếu tao không thấy bóng dáng mày, tao sẽ lập tức lột da mày.”

Tên cao nghe vậy vội vàng chạy lại gần khiến Nhất Ngạn mắng to: “Nào mày bị úng nước hả, gần đây làm gì có trái cây, đi xa một chút.”

Tên kia vừa đi xa được một chút thì Nhất Ngạn nói: “Có phải mày đang định chạy trốn hay không?”

Tên cao lại chạy tới gần. Lúc này Nhất Ngạn bắt chéo hai chân nói: “Không muốn làm thì cứ việc nói thẳng, để tao tiễn mày về Tây Thiên luôn, đỡ chạy qua

chạy lại chường mắt, ngay cả trái cây cũng không biết hái thì giữ mày lại có ích lợi gì? Đứng là không bằng một con chó.”

Tên cao lại đi ra xa, Nhất Ngạn...

Nhất Ngạn cứ làm như vậy không biết mệt khiến Thanh Hà ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy tên cao kia cũng thật đáng thương. Nhất Ngạn giống như trời sinh trên đầu đã mọc hai cái sừng, cậu ta chính là một Tiểu Ma Vương, lúc không có người trông nom thì có thể quậy đến long trời lở đất. Đến cô lúc ở chung với cậu còn bị bắt nạt, ức hiếp chứ đừng nói gì đến người khác, thật ra kết quả của tên cao này cũng được tính là tốt rồi vì gần đây tâm tình Nhất Ngạn không tệ nên không làm hại người khác.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, ăn uống no nê rồi thì Nhất Ngạn kéo Thanh Hà đứng dậy sau đó quát âm ỉ với tên cao: “Tiểu Hắc, đi trước mở đường.”

Tên cao có khuôn mặt ngăm đen, vì khiếp sợ Nhất Ngạn nên đành phải chịu sự sai bảo của cậu. Hắn cầm cây gậy đã được vót nhọn, cẩn thận dò đường trong những bụi cây rậm rạp, không dám chậm trễ chút nào. Nếu có chuyện gì xảy ra, chưa nói đến Nhất Ngạn sẽ không buông tha cho hắn mà đầu tiên là cái mạng nhỏ của hắn đã toi trước rồi. Ở những nơi thế này, côn trùng độc, rắn độc, kiến độc rất hay gặp.

Bọn họ đi được một lúc thì dường như bên tai có tiếng nước róc rách, Nhất Ngạn chỉ phía đông nam, sau đó nhẹ nhàng ôm Thanh Hà lên, tiến về phía trước: “Đi về phía bên kia.”

Thanh Hà đẩy cậu, nói: “Thả tôi xuống, như vậy rất phiền phức.”

“Có gì phiền phức, em nói được là được. Nếu không với đôi chân của cô, chúng ta có đi vài ngày cũng không đến được.”

Tuy rằng lời này rất khoa trương nhưng không hoàn toàn không đúng. Thanh Hà nghe thấy lời này thì cảm thấy rất tức giận, lập tức cắn mạnh vào lỗ tai Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn cường điệu gào to: “Muru sát chồng, muru sát chồng này!”

Thanh Hà vội che miệng cậu, tránh cho cậu nói lung tung: “Đây là nơi nào hả, cậu đừng có hồ đồ càn rỡ, cẩn thận một chút.”

Nhất Ngạn không hề quan tâm, nháy mắt với cô một cái. Thanh Hà thấy vậy thì cười cười, véo cậu một cái đổi lấy một loạt hành động kỳ quái của Nhất Ngạn.

Thanh Hà thật sự hết cách với cậu, đành phải để mặc cậu muốn làm gì tùy ý. Sau khi đi qua cánh rừng, trước mắt dần dần được mở rộng ra, phía trước là một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy từ trên cao xuống thấp.

Tên cao hoan hô một tiếng, sau đó lập tức chạy về phía dòng suối. Thanh Hà cũng vui mừng nhảy xuống, muốn chạy qua đó nhưng Nhất Ngạn lập tức ôm cô nằm xuống đất sau đó lăn trên đất vài vòng.

“Pằng”, đột nhiên một viên đạn được bắn ra, ghim thẳng xuống đất tạo thành một lỗ nhỏ.

Ở đằng xa, tên cao bị đạn bắn xuyên tim, ngã xuống bờ sông.

Nhất Ngạn rút dao giấu trong giày ra, không thèm nhìn mà lập tức phóng đi, sau đó túm lấy Thanh Hà lăn về phía bụi cỏ.

Thình lình một tiếng “Xì” vang lên, một người dùng súng đang trốn ở bụi chuối bên bờ sông lập tức ngã xuống, dao găm cắm ngay vào giữa trán hẳn.

“Jayson!” Hai nam một nữ cùng trốn trong bụi chuối với tên kia rất kinh hãi, hiển nhiên là không ngờ đối phương lại giỏi như vậy. Nhưng đối phương không có vũ khí nóng, hơn nữa bọn họ đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần cẩn thận một chút thì tiêu diệt đối phương cũng không khó lắm. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, một người đàn ông tương đối cao trong bốn người nói. Bốn người này đều là tóc đen mắt đen, hiển nhiên là thuộc thể lực ở Đông Nam Á.

Sau khi Nhất Ngạn và Thanh Hà thoát khỏi phạm vi ngắm bắn của đám người kia thì lập tức trốn vào trong rừng.

Lúc này nơi bãi đất phía xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nếu không phải người trong nghề nhất định sẽ không nghe thấy.

Nhất Ngạn đặt ngón tay lên trên môi Thanh Hà, ra dấu cho cô đừng lên tiếng, hai người im lặng lén sâu vào rừng.

Ba người cầm súng, tạo thành một hình tam giác, chậm rãi bọc đánh. Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh vèo vèo, ba người thâm nghĩ không hay rồi, đang định ngẩng đầu lên quan sát thì đột nhiên có ba cục đá bay tới, hất văng súng trên tay bọn họ. Tiếp theo là một cú đá làm mặt người phụ nữ lệch qua một bên rồi cả người văng ra sau.

Nhất Ngạn đi trên cành cây hòe giống như đi trên đất bằng, chỉ trong nháy mắt đã đi tới trước mặt hai gã đàn ông, đá bọn họ ngã lăn trên mặt đất.

“Đừng, nói chuyện đã, chúng ta có thể hợp tác!” Một người đàn ông trong số đó hô to nhưng Nhất Ngạn không thèm quan tâm, đá văng rặng cửa hẳn ta: “Câm miệng!” Lúc này Nhất Ngạn chỉ vào người phụ nữ bị cậu đá đến không thể đứng dậy kia, nói: “Cô nói.”

“Nói? Nói gì?” Phụ nữ hoảng sợ nhìn Nhất Ngạn, cậu ta là người sao?

“Không nói cũng được, chờ đến lúc tôi lột da rút xương rồi treo ngược lên nường thì đừng hối hận.” Nhất Ngạn cười cười để lộ hàm răng trắng như tuyết nhưng lại khiến ba người kia cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Bọn họ đã đánh lén tên biến thái nào vậy?

“Tôi nói!” Một người đàn ông khác nói.

Nhất Ngạn đá thật mạnh vào chỗ đũng quần của hắn nói: “Có hỏi mày sao? Câm miệng!”

Gã đàn ông ôm hạ thể gào to, đoán chừng là nát trứng rồi.

Người phụ nữ đã sợ đến mức lạnh run, vội vàng nói: “Chúng ta hãy thương lượng về việc hợp tác với nhau, làm vậy có lợi hơn hành động một mình nhiều.” Nhất Ngạn nhặt súng trên mặt đất lên nói: “Cũng không tệ lắm.”

Người phụ nữ kia khúm núm chưa kịp nói tiếp thì đã bị Nhất Ngạn bắn nát đầu, còn lại mấy gã kia, một bên mặt nát vụn văng tung tóe khắp nơi.

Từ đó có thể thấy được hỏa lực của khẩu súng này rất mạnh.

Có lẽ là trước đó đã được tháo rời ra sau đó mang vào.

Tại sao cậu lại không nghĩ đến việc này nhỉ?

Nhất Ngạn dùng vạt áo của người chết lau sạch vết máu trên mặt sau đó quay đầu nói Thanh Hà: “Đi ra đi, xong rồi.” Nhất Ngạn còn chưa nói xong thì ánh mắt đã lạnh xuống. Lúc này hai tên đàn ông tóc vàng mắt xanh vừa rời đi vào rừng đang cầm súng, kẹp Thanh Hà vào giữa đi tới, bên cạnh còn có một người phụ nữ mặc áo đỏ, mũ đỏ, cô ta chính là Isabel.

Về mặt cô ta rất tự nhiên đi tới chỗ cái xác xa nhất sau đó ngồi xổm xuống, tìm kiếm gì đó. Cuối cùng cô ta móc một khẩu súng lục ra, mở chốt, bắn một phát vào bên chân Thanh Hà.

Thanh Hà chân động, sắc mặt tái nhợt.

“Quả thật là không tệ.” Isabel ngẩng đầu mỉm cười với Nhất Ngạn, lắc lắc cây súng trong tay.

Ánh mắt Nhất Ngạn lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén, nhìn trừng trừng cô ta không hề chớp mắt: “Cô muốn thế nào?”